

Til Folketinget

Tre refleksioner om Klima, Corona og lighed

2020 blev præget af to overordnede globale udfordringer. En der krævede umiddelbar handling, og en anden der kræver lige så påtrængende men mere langsigtede løsninger. Tilsammen afslørede de, at verden er skruet noget anderledes sammen, end de fleste af os gik og troede.

For mange af os kom det som en kæmpeoverraskelse at se, hvordan regeringen i sin mobilisering overfor corona udfordringen kunne trylle milliard efter milliard op af statskassen til den ene efter den anden hjælpepakke til det ene eller andet betrængte område. Det var i vild kontrast, til de besværligheder vi tidligere er blevet mødt med, blot der skulle stampes 100 millioner frem til naturgenopretning og beskyttelse. – Selvom vi længe har vidst, at svin har større købekraft end sommerfugle, kom det alligevel som en overraskelse, at statskassen var **så** dyb. - Men det skal huskes ved kommende klimaforhandlinger.

Denne erkendelse blev yderligere sat i relief, da det i forbindelse med Klimarådets årsrapport kom frem, hvor billigt det i virkeligheden vil være at gøre noget. De samlede udgifter skal jo ikke, i samme grad som ved bekæmpelse af coronaen, falde nu og her, men derimod betales over en længere årrække. Det kan være som beskedent forhøjede afgifter, let opstrammede standarder for byggeri, bestemmelser om det offentliges indkøb og lignende stilfærdige tiltag.

Det er ændringer der ikke i samme grad vil kunne mærkes på kort sigt, men det afgørende på lang sigt er, **at** det sker. Dvs. at indgrebene indføres nu og dermed kan begynde at virke. Flere forsøg på at beregne, hvad de samlede langsigtede omkostninger vil være, viser, at der er tale om pebernødder, i stil med at væksten i 2050 kun vil være på 3%, hvor den kunne have været på 5%. Dermed være ikke sagt at det ligefrem er billigt. Men der har været en tendens til at tale udgifterne til klimahandlingsplaner op til det næsten uoverkommelige, fx når landbrugets tab af arbejdspladser gøres op. Der vil ske tab, men de både kan og skal kompenseres med omskoling og på anden vis. Også selv om der er tale om jobs, der i høj grad bestrides af østarbejdere.

En anden afsløring, som Coronaen har medført, er, at vores folkestyre er bedre end sit rygte. Selvom det er sundt at have en vis skepsis til politikere, er det vel i orden at hæfte sig ved, at partierne i Folketinget under coronakrisen og forud for den i klimapolitikken efter valget i 2019, har samarbejdet mere, end vi var blevet vant til under de forudgående regeringer. Det vi så både omkring vedtagelsen af Klimaloven og i det store og hele omkring håndtering af Coronakrisen må meget gerne fortsætte, selvom indgrebene i de demokratiske frihedsrettigheder set i bakspejlet gik for vidt fx med den måden minkerhvervet blev nedlukket på, og med den tvivlsomme fordobling af strafferammen for Covid-19 relaterede lovbrud og selvom Christiansborg-fnidder igen er ved at indfinde sig, så er det værd at huske på, at der åbenbart kan samarbejdes, når der skal samarbejdes. – Og det **skal** der.

En tredje afsløring har det været at se, hvor meget globaliseringen har grebet om sig. Vi vidste godt, at koncentrationen af kuldioxid ikke kender til landegrænser. Den afbrænding af kul, der sker i Australien og Kina, er lige så skadelig for fremtidens klima, som den der foregår i Danmark. Men at vi også i den grad er afhængige af ikke bare kineserne men også brasilianerne og alle andre, når det kommer til spredning af Covid-19 mutationer, er nu afsløret. – Det eksponerer uligheden i Verden og dermed også nødvendigheden af at gøre noget ved den.

Med venlig hilsen

KlimaCafeGruppen

